

Bilag 1

Spørgsmål:

»Er det lovteknisk muligt at ændre kapitel 4 således, at fortrydelsesretten også kommer til at omfatte mindre erhvervsvirksomheders ikke rutinemæssige køb af f. eks. maskiner, værktøj o. l. til benyttelse i virksomheden?»

Uddrag af ministerens svar:

Som anført i bemærkningerne til lovforslaget s. 10 har justitsministeriet forståelse for, at mindre erhvervsdrivende undertiden kan have et lignende behov for beskyttelse som privatpersoner. Justitsministeriet har derfor som anført i ministeriets kommentar til skrivelse af 14. november 1977 fra Butikshandelens Fællesråd overvejet, om det ville være rigtigt og muligt at udvide forbrugerbegrebet, således at dette foruden privatpersoner også omfattede mindre erhvervsdrivende, men er kommet til det resultat, at spørgsmålet må besvares benægtende. Også Forbrugerkommissionen har enstemmigt taget afstand fra, at forbrugerbegrebet i relation til civilretlig lovgivning udvides til at omfatte mindre erhvervsdrivende, jfr. den nævnte kommentar s. 3. Heller ikke i de andre nordiske lande eller i EF-sammenhæng er man gået ind for en sådan udvidelse.

Med hensyn til den lovtekniske side af spørgsmålet er det afgørende, at anvendelsesområdet for bestemmelser af civilretlig karakter, som direkte regulerer kontraktsforholdet mellem parterne, er så præcist, at parterne ved aftalens indgåelse har mulighed for at bedømme, om kontraktsforholdet er omfattet af bestemmelserne eller ikke. Hvad angår reglerne om fortrydelsesret i lovforslagets

kapitler 3 og 4, må sælgeren og de erhvervsdrivende, der er nævnt i § 5, stk. 2, således have mulighed for at bedømme, om de er forpligtet til at indrømme fortrydelsesret og derfor til at give oplysning herom efter § 7; henholdsvis § 13, idet konsekvensen af, at disse regler ikke overholdes, er aftalens ugyldighed. Man kan derfor ikke udvide anvendelsesområdet for reglerne om fortrydelsesret til også at omfatte salg m. v. til »mindre erhvervsdrivende« uden at definere dette begreb nærmere i loven.

En definition af begrebet »mindre erhvervsdrivende« kunne eksempelvis tænkes fastlagt på grundlag af virksomhedens omsætning eller antallet af ansatte i virksomheden. En afgrænsning af denne karakter ville imidlertid være temmelig vilkårlig, og den ville, uanset hvilket kriterium der blev lagt til grund, kun være en meget grov målestok set i relation til det bag reglerne liggende ønske om at beskytte sådanne erhvervsdrivende, som gennemgående må betegnes som den svagere part i et kontraktsforhold. Hertil kommer, at en sådan afgrænsning ville indebære, at der forud for aftalens indgåelse afhængigt af det valgte kriterium måtte foreligge oplysninger om omsætningen i køberens virksomhed, om antallet af ansatte eller lignende.

Efter justitsministeriets opfattelse må spørgsmålet således besvares benægtende, allerede fordi det ikke vil være praktisk muligt at fastlægge anvendelsesområdet for kapitlerne 3 og 4 på grundlag af begrebet »mindre erhvervsdrivende«. Dette kriterium er da heller ikke anvendt i markedsføringsloven eller i loven om forbrugerklagenævnet.